

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

8 martie 2017¹

„Trimitere preliminară — Societăți-mamă și filiale ale acestora stabilite în state membre diferite — Regim fiscal comun aplicabil — Impozit pe profit — Directiva 90/435/CEE — Domeniu de aplicare — Articolul 2 litera (c) — Societate supusă impozitării, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări — Cotă de impozitare egală cu zero”

În cauza C-448/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de hof van beroep te Brussel (Curtea de Apel din Bruxelles, Belgia), prin decizia din 24 iunie 2015, primită de Curte la 19 august 2015, în procedura

Belgische Staat

împotriva

Wereldhave Belgium Comm. VA,

Wereldhave International NV,

Wereldhave NV,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, doamna M. Berger și domnii A. Borg Barthet, E. Levits (raportor) și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru **Wereldhave Belgium Comm. VA, Wereldhave International NV, Wereldhave NV**, de R. Tournicourt și de M. Delanote, avocaten;
- pentru guvernul belgian, de N. Zimmer și de J. C. Halleux, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de T. Müller, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;

¹ — * Limba de procedură: neerlandeza.

- pentru guvernul francez, de D. Colas și de S. Ghiandoni, în calitate de agenți;
  - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de S. Fiorentino, avvocato dello Stato;
  - pentru Comisia Europeană, de W. Roels, în calitate de agent,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 octombrie 2016,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO 1990, L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97), precum și a articolelor 43 și 56 CE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Belgische Staat (statul belgian), pe de o parte, și Wereldhave Belgium Comm. V.A., Wereldhave International NV și Wereldhave NV, pe de altă parte, în legătură cu impozitul pe veniturile din bunurile mobile aplicat dividendelor plătite de Wereldhave Belgium către Wereldhave International și Wereldhave pentru exercițiile fiscale aferente anilor 1999 și 2000.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit celui de al treilea considerent al Directivei 90/435:
„întrucât dispozițiile fiscale existente [...] care reglementează relațiile dintre societăți-mamă și filiale [din state membre diferite] variază apreciabil de la un stat membru la altul și sunt în general mai puțin avantajoase decât cele aplicabile relațiilor dintre societățile-mamă și filialele din același stat membru; întrucât cooperarea între societățile din diferite state membre este astfel dezavantajată în raport cu cooperarea între societățile din același stat membru; întrucât este necesar să se elimine acest dezavantaj prin introducerea unui regim comun, de natură să stimuleze gruparea societăților comerciale la scară comunitară”.
- 4 Articolul 1 alineatul (1) din directiva menționată era redactat astfel:
„Fiecare stat membru aplică prezenta directivă:
  - repartizării profiturilor primite de societățile din statul respectiv, provenite de la filialele lor din alte state membre;
  - repartizării profiturilor de către societățile din statul respectiv către societăți din alte state membre, ale căror filiale sunt.”

5 Directiva 90/435 prevedea la articolul 2 că:

„În sensul prezentei directive, termenul «societate dintr-un stat membru» desemnează orice societate care îndeplinește următoarele condiții:

(a) are una din formele de organizare prezentate în anexă;

(b) în conformitate cu legislația fiscală a statului membru, este considerată ca avându-și reședința fiscală în statul membru și, în temeiul unui acord privind dubla impozitare încheiat cu un stat terț, nu se consideră că are sediul fiscal în afara Comunității;

(c) în plus, plătește unul din următoarele impozite, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări:

— impôt des sociétés/vennootschapsbelasting în Belgia;

[...]

— vennootschapsbelasting în Țările de Jos;

[...]

— sau un alt impozit care substituie unul din impozitele menționate.”

6 Articolul 3 din Directiva 90/435 prevedea:

„(1) În sensul prezentei directive:

(a) statutul de societate-mamă se atribuie cel puțin unei societăți comerciale dintr-un stat membru care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 2 și care deține minimum 25 % din capitalul unei societăți comerciale aflate în alt stat membru, care îndeplinește condiții similare;

(b) «filială» înseamnă societatea al cărei capital include participația menționată la litera (a).

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre au opțiunea:

— prin acord bilateral, să înlocuiască criteriul participării la capital prin criteriul deținerii dreptului de vot;

— să nu aplice prezenta directivă [societăților] din statul membru care nu mențin pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin doi ani participația care [...] conferă calitatea de societate mamă sau [societăților] în care o societate din alt stat membru nu menține această participație pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin doi ani.”

7 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din această directivă, profiturile repartizate de filială societății-mamă sunt scutite de taxa reținută la sursă, cel puțin în cazul în care societatea-mamă deține minimum 25 % din capitalul filialei.

8 Anexa la directiva menționată, intitulată „Lista companiilor menționate la articolul 2 litera (a)”, enumeră la punctele sale (a) și (j) următoarele forme de societăți:

„(a) societățile aflate sub incidența legislației belgiene, denumite: «société anonyme»/«naamloze vennootschap», «société en comandite par actions»/«commanditaire vennootschap op aandelen», «société privée à responsabilité limitée»/«besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid», precum și entitățile de drept public care funcționează în regim de drept privat;

[...]

(j) societăți aflate sub incidența legislației olandeze denumite: «naamloze vennootschap», «besloten vennootschap met beperkte aansprekelijkheid»;

- 9 Directiva 90/435 a fost abrogată prin Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO 2011, L 345, p. 8), intrată în vigoare la 18 ianuarie 2012. Totuși, ținând seama de data faptelor din litigiul principal, Directiva 90/435 este directiva aplicabilă *ratione temporis*.

Dreptul belgian

- 10 Articolul 266 din wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (Codul privind impozitele pe venit din 1992), în varianta aplicabilă în litigiul principal (denumit în continuare „CIV 1992”), prevede:

„Regele poate, în condițiile și în limitele pe care le stabilește, să deroge integral sau în parte de la perceperea impozitului pe veniturile din bunuri mobile în ceea ce privește veniturile din capitaluri, veniturile din bunuri mobile și diferite alte venituri, cu condiția să se refere la venituri obținute de beneficiari cărora li se poate stabili identitatea sau de organisme străine de plasament colectiv care reprezintă un patrimoniu în indiviziune administrat de o societate de administrare în numele participanților, atunci când participațiile acestora nu fac obiectul unei emisiuni publice în Belgia și nu sunt tranzacționate în Belgia, sau în ceea ce privește venituri provenind din titluri de valoare la purtător și din titluri de valoare dematerializate, care fac parte din următoarele categorii:

- 1° venituri din titluri de valoare emise înainte de 1 decembrie 1962 care, potrivit legii, sunt scutite de impozitul pe veniturile din bunuri mobile sau de impozitul pe drepturi reale sau care sunt supuse unei cote de impozitare mai mici de 15 [%];
- 2° venituri din certificate emise de organisme belgiene de plasament colectiv;
- 3° prime de emisiune referitoare la obligațiuni, la bonuri de casă sau la alte hârtii de valoare care reprezintă titluri de credit emise după 1 decembrie 1962.

Regele nu va putea scuti în niciun caz de la perceperea impozitului pe veniturile din bunuri mobile următoarele venituri:

- 1° veniturile provenind din hârtii de valoare care reprezintă titluri de credit ale căror dobânzi se capitalizează, [...]
- 2° veniturile provenind din hârtii de valoare care nu conduc la o plată periodică a dobânzilor și care au fost emise [...] cu un discount care corespunde dobânzilor capitalizate până la data scadenței hârtiei de valoare, [...]

[...]

Al doilea paragraf nu se aplică titlurilor de valoare care rezultă din separarea de obligațiuni liniare emise de Statul belgian.”

- 11 Articolul 106 alineatul (5) din Koninklijk besluit tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (Decretul-regal de punere în aplicare a Codului privind impozitele pe venit din 1992) din 27 august 1993 (*Belgisch Staatsblad*, 13 septembrie 1993, p. 20096), în varianta aplicabilă în litigiul principal (denumit în continuare „DR/CIV 1992”), prevede:

„Se renunță în totalitate la perceperea impozitului pe veniturile din bunuri mobile pentru dividendele datorate de o filială belgiană către o societate-mamă dintr-un alt stat membru al Comunității Economice Europene.

Cu toate acestea, renunțarea nu se aplică în cazul în care participația deținută de societatea-mamă în temeiul căreia se plătesc dividende nu este o participație de cel puțin 25 % din capitalul filialei, iar această participație minimă de 25 % nu este sau nu a fost menținută pentru o perioadă neîntreruptă de cel puțin un an.

În sensul primului și al celui de al doilea paragraf, prin filială și societate-mamă se înțelege filiale și societăți-mamă, astfel cum sunt definite în [Directiva 90/435].”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 Wereldhave Belgium, o societate în comandită pe acțiuni de drept belgian, este deținută în proporție de 35 % și de 44 % de Wereldhave International și, respectiv, de Wereldhave, societăți pe acțiuni de drept neerlandez, stabilite în Țările de Jos. Wereldhave deține totalitatea capitalului societății Wereldhave International.
- 13 Wereldhave Belgium a distribuit dividende către Wereldhave International și Wereldhave în cuantum de 10 965 197,63 euro în anul 1999 și de 11 075 733,50 euro în anul 2000.
- 14 Pentru fiecare exercițiu fiscal, Wereldhave International și Wereldhave au formulat contestații prin care solicitau să fie scutite de la plata impozitului pe veniturile din bunuri mobile cu privire la dividende, întemeindu-se pe Directiva 90/435 și pe articolul 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992, care transpune această directivă în dreptul belgian, în măsura în care ele apreciau că trebuie considerate „societăți-mamă”, în sensul directivei menționate.
- 15 În lipsa unei decizii a autorităților belgiene în termen de șase luni de la data înregistrării acestor contestații, Wereldhave Belgium, Wereldhave International și Wereldhave au formulat acțiuni în fața rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Tribunalul de Primă Instanță din Bruxelles, Belgia).
- 16 Prin două decizii din 20 noiembrie 2012, rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Tribunalul de Primă Instanță din Bruxelles, Belgia) a declarat că, în temeiul Directivei 90/435 și al articolului 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992, nu era datorat niciun impozit pe veniturile din bunuri mobile în ceea ce privește dividendele plătite în cursul anilor 1999 și 2000.
- 17 Statul belgian a formulat apel împotriva acestor hotărâri în fața instanței de trimitere, subliniind printre altele că beneficiarii dividendelor sunt organisme de plasament colectiv cu caracter fiscal (denumite în continuare „OPCF”) de drept neerlandez, supuse în Țările de Jos impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, astfel încât nu pot beneficia de scutirea de impozitul pe veniturile din bunuri mobile prevăzută la articolul 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992 și la articolul 5 din Directiva 90/435, întrucât nu îndeplinesc condiția de a fi supuse impozitării prevăzută la articolul 2 litera (c) din directiva menționată și la articolul 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992.

- 18 Statul belgian consideră că termenii „plătește [..], fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări”, în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 90/435, implică cerința unei așa-numite supuneri la plata impozitului „subiective și obiective”. Astfel, societățile care sunt supuse impozitului pe profit la o cotă egală cu zero nu ar intra sub incidența acestei directive.
- 19 Wereldhave Belgium, Wereldhave International și Wereldhave susțin în schimb că OPCF-urilor li se aplică în principiu în Țările de Jos, în calitate de societăți pe acțiuni, Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (Legea din 1969 privind impozitul pe profit, denumită în continuare „Wet Vpb”), în conformitate cu articolul 1 din Wet Vpb. Această supunere la plata impozitului ar fi suficientă pentru a putea beneficia de scutirea de impozitul pe veniturile din bunuri mobile, în conformitate cu articolul 266 din CIV 1992, cu articolul 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992 și cu articolul 5 din Directiva 90/435. Desigur, un OPCF poate beneficia de o cotă egală cu zero a impozitului pe profit, cu condiția de a-și repartiza integral profitul către acționarii săi, în conformitate cu articolul 28 din Wet Vpb și cu articolul 9 din besluit houdende vaststelling van het besluit beleggingsinstellingen (Regulamentul privind stabilirea Regulamentului referitor la organismele de plasament colectiv) din 29 aprilie 1970. Cu toate acestea, în opinia părților din litigiul principal, cerința de a fi supus impozitului nu presupune o percepere efectivă a impozitului, această supunere la plata impozitului putând fi doar subiectivă.
- 20 Pârătele din litigiul principal se prevalează printre altele de Ordonanța din 12 iulie 2012, Tate & Lyle Investments (C-384/11, nepublicată, EU:C:2012:463), pentru a susține că, în ipoteza în care Directiva 90/435 nu s-ar aplica în cazul dividendelor de origine belgiană distribuite de o societate belgiană acționarilor săi neerlandezi, articolele 43 și 56 CE s-ar opune unei dispoziții legislative care supune unei rețineri la sursă, independent de cota de impozitare, dividendele distribuite de o societate rezidentă societăților beneficiare rezidente și nerezidente, în condițiile în care pentru societățile beneficiare rezidente este prevăzut un mecanism care permite atenuarea efectelor impozitării în lanț.
- 21 În aceste condiții, hof van beroep te Brussel (Curtea de Apel din Bruxelles, Belgia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Directiva 90/435 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții de drept național care nu renunță la impozitul belgian pe veniturile din bunuri mobile pentru dividendele distribuite de o filială belgiană către o societate-mamă stabilită în Țările de Jos care îndeplinește condițiile privind participația minimă la capital și menținerea acestei participații, pentru motivul că societatea-mamă neerlandeză este un organism de plasament colectiv cu caracter fiscal care trebuie să repartizeze întregul său profit către acționarii săi și, cu această condiție, poate beneficia de cota egală cu zero a impozitului pe profit?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, articolele [43 și 56 CE] trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții de drept național care nu renunță la impozitul belgian pe veniturile din bunuri mobile pentru dividendele distribuite de o filială belgiană către o societate-mamă stabilită în Țările de Jos care îndeplinește condițiile privind participația minimă la capital și menținerea acestei participații, pentru motivul că societatea-mamă neerlandeză este un organism de plasament colectiv cu caracter fiscal care trebuie să repartizeze întregul său profit către acționarii săi și, cu această condiție, poate beneficia de cota egală cu zero a impozitului pe profit?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 22 Prin intermediul primei întrebări formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 90/435 trebuie interpretată în sensul că articolul 5 alineatul (1) din aceasta se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia se percepe un impozit pe veniturile din bunuri mobile pentru dividendele distribuite de o filială stabilită în acest stat membru către un OPCF stabilit într-un alt stat membru, care este supus impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acestuia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi.
- 23 Cu titlu introductiv, trebuie să se determine dacă o societate care, precum OPCF-urile în discuție în litigiul principal, este supusă impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acesteia să fie distribuit în integralitate acționarilor săi, poate fi calificată drept „societate dintr-un stat membru”, în sensul articolului 2 din Directiva 90/435, astfel încât distribuția de dividende către această societate să intre în domeniul de aplicare al respectivei directive.
- 24 Potrivit unei jurisprudențe constante, este necesar în acest scop să se țină seama nu numai de modul de redactare a acestei dispoziții, dar și de obiectivele și de sistemul directivei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 aprilie 2008, Banque Fédérative du Crédit Mutuel, C-27/07, EU:C:2008:195, punctul 22, și Hotărârea din 1 octombrie 2009, Gaz de France – Berliner Investissement, C-247/08, EU:C:2009:600, punctul 26).
- 25 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum reiese în special din al treilea considerent al Directivei 90/435, aceasta urmărește să elimine, prin introducerea unui regim fiscal comun, orice dezavantaj al cooperării între societăți din state membre diferite în raport cu cooperarea dintre societăți din același stat membru și să stimuleze astfel gruparea societăților comerciale la scara Uniunii Europene. Această directivă urmărește astfel să asigure neutralitatea, pe plan fiscal, a distribuirii de profit de către o filială cu sediul într-un stat membru către societatea-mamă stabilită într-un alt stat membru (Hotărârea din 1 octombrie 2009, Gaz de France – Berliner Investissement, C-247/08, EU:C:2009:600, punctul 27 și jurisprudența citată).
- 26 Astfel cum reiese din articolul 1 din Directiva 90/435, aceasta privește repartizarea profiturilor primite de societățile dintr-un stat membru, provenite de la filialele lor cu sediul în alte state membre.
- 27 Articolul 2 din Directiva 90/435 stabilește condițiile pe care o societate trebuie să le îndeplinească cumulativ pentru a fi considerată societate dintr-un stat membru, în sensul directivei menționate, și definește astfel domeniul de aplicare *ratione personae* al acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 2009, Gaz de France – Berliner Investissement, C-247/08, EU:C:2009:600, punctul 29).
- 28 Părțile din litigiul principal nu par să conteste în fața instanței de trimitere respectarea, de către societatea care distribuie dividendele și de către societățile beneficiare ale dividendelor, a condițiilor prevăzute la articolul 2 literele (a) și (b) din directiva menționată, referitoare la forma juridică a societăților și la domiciliul fiscal al societăților. Acest aspect nu este contestat nici în fața Curții.
- 29 Părțile din litigiul principal nu sunt de acord însă cu privire la aspectul dacă, în situația în discuție în litigiul principal, este îndeplinită cea de a treia condiție prevăzută la articolul 2 litera (c) din aceeași directivă, potrivit căreia societatea vizată trebuie, în plus, să plătească, fără posibilitatea unei opțiuni sau excepții, unul din impozitele enumerate de această dispoziție, printre care figurează *vennootschapsbelasting* în Țările de Jos, sau oricare alt impozit care substituie unul din impozitele menționate.

- 30 Prin urmare, trebuie să se determine dacă această condiție este îndeplinită atunci când societatea în cauză est supusă unui astfel de impozit având cota egală cu zero, cu condiția ca profitul acesteia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi.
- 31 În această privință, trebuie remarcat că articolul 2 litera (c) din Directiva 90/435 prevede un criteriu de calificare pozitiv, și anume acela de a fi supus impozitului în discuție, și un criteriu negativ, și anume acela de a nu fi exceptat de la plata acestuia și de a nu avea posibilitatea de opțiune.
- 32 Enunțarea acestor două criterii, unul pozitiv și celălalt negativ, conduce la concluzia potrivit căreia condiția prevăzută la articolul 2 litera (c) din directiva menționată nu presupune doar ca o societate să intre în domeniul de aplicare al impozitului în discuție, dar urmărește și excluderea situațiilor care ar presupune posibilitatea ca, deși supusă acestui impozit, societatea să nu fie în mod efectiv obligată la plata impozitului menționat.
- 33 Or, deși, din punct de vedere formal, o societate supusă unui impozit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca întregul său profit să fie distribuit către acționarii săi, nu este exceptată de la un astfel de impozit, aceasta se află totuși în practică în aceeași situație cu cea pe care condiția prevăzută la articolul 2 litera (c) din Directiva 90/435 urmărește să o excludă, și anume, o situație în care societatea nu este obligată la plata acestui impozit.
- 34 Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctele 43 și 44 din concluziile prezentate, includerea într-o reglementare națională a unei dispoziții potrivit căreia o categorie determinată de societăți poate să beneficieze, în anumite condiții, de o cotă egală cu zero de impozitare echivalează cu nesupunerea acestor societăți impozitului respectiv (a se vedea de asemenea Hotărârea din 20 mai 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, punctele 33 și 34).
- 35 O astfel de interpretare este conformă cu economia Directivei 90/435 și cu obiectivul urmărit de aceasta, acela de a asigura neutralitatea, în plan fiscal, a distribuirii profitului de către o filială cu sediul într-un stat membru către societatea-mamă stabilită într-un alt stat membru prin intermediul eliminării dublei impuneri asupra acestui profit.
- 36 Directiva menționată urmărește astfel prevenirea dublei impuneri a profiturilor distribuite de filiale către societățile-mamă (a se vedea printre altele Hotărârea din 3 aprilie 2008, Banque Fédérative du Crédit Mutuel, C-27/07, EU:C:2008:195, punctul 27, Hotărârea din 22 decembrie 2008, Les Vergers du Vieux Tauves, C-48/07, EU:C:2008:758, punctul 37, și Hotărârea din 1 octombrie 2009, Gaz de France – Berliner Investissement, C-247/08, EU:C:2009:600, punctul 57), prin intermediul mecanismelor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 90/435.
- 37 Astfel, pe de o parte, articolul 4 alineatul (1) din Directiva 90/435 prevede că, dacă o societate-mamă, în cadrul relației sale cu filiala, primește profituri distribuite, statul membru al societății-mamă fie nu impozitează aceste profituri, fie autorizează această societate-mamă să deducă din impozitul datorat fracțiunea din impozitul plătit de filială aferentă acestor profituri și, dacă este cazul, valoarea taxei reținute la sursă percepute de statul membru în care filiala are reședința, până la limita valorii impozitului național corespunzător (Hotărârea din 12 decembrie 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, punctul 102, și Hotărârea din 3 aprilie 2008, Banque Fédérative du Crédit Mutuel, C-27/07, EU:C:2008:195, punctul 25).
- 38 Pe de altă parte, articolul 5 alineatul (1) din Directiva 90/435 prevede scutirea de taxa reținută la sursă în statul membru al filialei cu ocazia distribuirii profiturilor către societatea-mamă, cel puțin în cazul în care societatea-mamă deține minimum 25 % din capitalul filialei (Hotărârea din 3 aprilie 2008, Banque Fédérative du Crédit Mutuel, C-27/07, EU:C:2008:195, punctul 26 și jurisprudența citată).

- 39 Prin urmare, mecanismele acestei directive sunt concepute pentru situații în care, fără aplicarea lor, exercitarea de către statele membre a puterilor lor în materie de impozitare ar putea conduce la o dublă impunere a profiturilor distribuite de filială către societatea-mamă.
- 40 Or, atunci când o societate-mamă, precum OPCF-urile în discuție în litigiul principal, beneficiază, în temeiul reglementării din statul său membru de stabilire, de o cotă de impozitare egală cu zero cu privire la întregul său profit, cu condiția ca acesta să fie distribuit în integralitate către acționarii săi, riscul unei duble impuneri a acestei societăți-mamă cu privire la profitul distribuit de filiala sa este înlăturat.
- 41 În consecință, având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se considere că o societate care, precum OPCF-urile în discuție în litigiul principal, este supusă impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acesteia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi, nu îndeplinește condiția prevăzută la articolul 2 litera (c) din Directiva 90/435 și nu intră în sfera noțiunii „societate dintr-un stat membru”, în sensul directivei menționate.
- 42 În asemenea condiții, distribuirea de dividende de către o filială stabilită într-un stat membru către o astfel de societate stabilită într-un alt stat membru nu intră în domeniul de aplicare al directivei menționate.
- 43 Prin urmare, este necesar să se răspundă la prima întrebare că Directiva 90/435 trebuie interpretată în sensul că articolul 5 alineatul (1) din aceasta nu se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia se percepe un impozit pe veniturile din bunuri mobile cu privire la dividendele distribuite de o filială stabilită în acest stat membru către un OPCF, stabilit într-un alt stat membru, care este supus impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acestuia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi, întrucât un asemenea organism nu constituie o „societate dintr-un stat membru”, în sensul acestei directive.

Cu privire la a doua întrebare preliminară

- 44 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 43 și 56 CE trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru în temeiul căreia se percepe un impozit pe veniturile din bunuri mobile cu privire la dividendele distribuite de o filială stabilită în acest stat membru către un OPCF stabilit într-un alt stat membru supus impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acestuia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi.
- 45 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite prin articolul 267 TFUE, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ care delimitează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. Astfel, Curtea este competentă să se pronunțe numai cu privire la interpretarea unui text al Uniunii pornind de la faptele care îi sunt indicate de instanța națională (Ordonanța din 3 septembrie 2015, Vivium, C-250/15, nepublicată, EU:C:2015:569, punctul 8 și jurisprudența citată).
- 46 Aceste cerințe privind conținutul unei cereri de decizie preliminară figurează explicit la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții, pe care instanța de trimitere se prezumă, în cadrul cooperării instituite la articolul 267 TFUE, că îl cunoaște și pe care este obligată să îl respecte cu strictețe (Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Private Equity Insurance Group, C-156/15, EU:C:2016:851, punctul 61 și jurisprudența citată).

- 47 Astfel, instanța de trimitere trebuie să indice conținutul dispozițiilor naționale susceptibile de a fi aplicate în speță, precum și motivele exacte care au determinat-o să reflecteze asupra interpretării anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții întrebări preliminare. Aceasta s-a pronunțat deja în sensul că este indispensabil ca instanța națională să dea un minim de explicații cu privire la motivele alegerii dispozițiilor de drept al Uniunii a căror interpretare se solicită, precum și la legătura pe care o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2016, *Safe Interenvíos*, C-235/14, EU:C:2016:154, punctul 115, Ordonanța din 12 mai 2016, *Security Service și alții*, C-692/15-C-694/15, EU:C:2016:344, punctul 20, și Hotărârea din 10 noiembrie 2016, *Private Equity Insurance Group*, C-156/15, EU:C:2016:851, punctul 62).
- 48 Informațiile furnizate în cererile de decizie preliminară sunt destinate nu numai să permită Curții să dea răspunsuri utile la întrebările adresate de instanța de trimitere, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte părți interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (Hotărârea din 10 noiembrie 2016, *Private Equity Insurance Group*, C-156/15, EU:C:2016:851, punctul 63 și jurisprudența citată). Revine Curții obligația de a veghea ca această posibilitate să fie asigurată, ținând seama de faptul că, în temeiul dispoziției menționate, numai deciziile de trimitere sunt notificate părților interesate (Ordonanța din 29 noiembrie 2016, *Jacob și Lennertz*, C-345/16, nepublicată, EU:C:2016:911, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 49 În speță, în ceea ce privește dispozițiile naționale aplicabile litigiului principal, instanța de trimitere se limitează să reia textul articolului 266 din CIV 1992 și al articolului 106 alineatul (5) din DR/CIV 1992. Or, conform acestei dispoziții, care pune în aplicare articolul 266 din CIV 1992, se renunță la aplicarea unei rețineri la sursă cu privire la impozitul pe dividende atunci când debitorul este o filială stabilită în Belgia și beneficiarul dividendelor este o societate-mamă stabilită într-un alt stat membru. Instanța de trimitere nu indică însă conținutul dispozițiilor aplicabile distribuirii dividendelor către societățile-mamă stabilite în Belgia.
- 50 Deși instanța de trimitere se referă la Ordonanța din 12 iulie 2012, *Tate & Lyle Investments* (C-384/11, nepublicată, EU:C:2012:463), ea nu precizează dacă dispozițiile naționale aplicabile litigiului principal sunt aceleași cu cele în discuție în cauza în care s-a pronunțat acea ordonanță. În plus, din observațiile prezentate de părțile din litigiul principal și de guvernul belgian pare să rezulte că distribuțiile de dividende către societățile de investiții stabilite în Belgia ar fi guvernate de un regim de impozitare derogatoriu de la dispozițiile de drept comun, în discuție în cauza în care s-a pronunțat Ordonanța din 12 iulie 2012, *Tate & Lyle Investments* (C-384/11, nepublicată, EU:C:2012:463). Or, cererea de decizie preliminară nu conține nicio precizare cu privire la conținutul dispozițiilor naționale aplicabile distribuirii dividendelor către societățile de investiții stabilite în Belgia.
- 51 În lipsa unor precizări cu privire la cadrul juridic național aplicabil distribuirii unor dividende către societățile stabilite în Belgia, comparabile cu societățile beneficiare în discuție în litigiul principal, Curtea nu este în măsură să stabilească dacă dividendele distribuite societăților beneficiare în discuție în litigiul principal au suportat un tratament defavorabil în raport cu dividendele distribuite unor astfel de societăți comparabile stabilite în Belgia. În consecință, Curtea nu este în măsură să stabilească dacă articolele 43 și 56 CE trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru în temeiul căreia se percepe un impozit pe veniturile din bunuri mobile cu privire la dividendele distribuite de o filială stabilită în acest stat membru către un OPCF stabilit într-un alt stat membru supus impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acestuia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi.
- 52 În aceste condiții, a doua întrebare este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Directiva 90/435/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre trebuie interpretată în sensul că articolul 5 alineatul (1) din aceasta nu se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia se percepe un impozit pe veniturile din bunuri mobile cu privire la dividendele distribuite de o filială stabilită în acest stat membru către un organism de plasament colectiv cu caracter fiscal, stabilit într-un alt stat membru, care este supus impozitului pe profit la o cotă egală cu zero, cu condiția ca profitul acestuia să fie distribuit în integralitate către acționarii săi, întrucât un asemenea organism nu constituie o „societate dintr-un stat membru”, în sensul acestei directive.

Semnături